

Ridderspoor

PRAKTIJK VOOR TAROT

Beste Tarotliefhebber,

U ontvangt deze maandelijkse nieuwsbrief omdat u met mij via Ridderspoor - Praktijk voor Tarot - in contact bent geweest. Sinds maart 2009 is dit de negenenvijftigste nieuwsbrief. Iedere aflevering schrijf ik over één of meer van de tachtig Tarotkaarten.

Wanneer u geen prijs stelt op nieuwsbrieven van Ridderspoor, laat u dit weten in een kort reply met vermelding van uw e-mailadres waarop u de mailings ontvangt.

Deze keer schrijf ik aan de hand van het grote arcanum De Duivel over:

‘ de dubbele agenda ’

De Tarot heeft (last van) meerdere imago's. Het imago van de toekomstvoorspeller is er één van. Maar ook de bringer van onplezierige boodschappen. *“Dadelijk laat de Tarot mij dingen zien die ik helemaal niet wil weten”*, of *“Wat nou als ik De Dood of De Duivel trek?”* Wanneer ik bepaalde zaken over mezelf niet wil zien of weten, dan bedoel ik eigenlijk dat ik niet geconfronteerd wil worden met mijn schaduw. ‘Schaduw’ is een Jungiaans begrip. De schaduw staat o.a. voor datgene wat iemand niet

zou willen zijn en wordt in de Tarot verbeeld door De Duivel.

De Duivel zien we in eerste instantie in de ander. En als we willen, geeft de ander de toegang tot ons ware Zelf, tot Zelfinzicht en tot heling. Tenminste, wanneer we daar toe bereid zijn. Zo niet, dan.....

.....

Mijn schaduw is echt ontzettend slim, want hij helpt mij ook nog bij het in stand houden van het beeld dat ik graag over mijzelf wil behouden. En zet zich ook nog in om anderen ervan te overtuigen hoe goed mijn bedoelingen altijd zijn en dat daar toch echt nooit een greintje kwaad, egoïsme of zelfbehoud in schuilt.

Wanneer een ander mij aanspreekt op mijn schaduw, heeft mijn schaduw ook nog eens de kwaliteit om ontzettend groot te worden. En terwijl hij zo groot is, zal hij jou wel even haarfijn vertellen hoe groot jouw schaduw is en jou uitleggen wat er allemaal mankeert aan jou!

Mijn eigen schaduw in de ogen kijken is een hele klus. Bovendien zie ik eerder de jouwe dan de mijne. Wanneer jij mij wijst op mijn schaduw, nodig ik je gewoon niet meer uit. Niet op mijn feestjes, niet in mijn leven, nergens meer. Ondertussen verzamel ik alleen nog maar mensen om mij heen die 'ook geen schaduw hebben' en het er over eens zijn dat jij er wel één hebt. Samen houden wij het heeeeeeeel lang uit.

De gene die mij wel op mijn schaduw wijst, noem ik gewoon de boze heks, of de boze stiefmoeder. Iedereen wordt toch altijd uitgenodigd op feestjes, behalve de boze heks? Er is toch altijd één ongenode gast?

Want als de boze heks toch komt op het feest, verpest ze gelijk het hele feest. Zij doet toch allemaal dingen die wij noooooooooooit zouden doen, denken of zeggen? Daarom mag ze dus niet komen.

En het feit dat de boze heks niet uitgenodigd wordt, geeft mij een goed gevoel. Eén iemand moet toch de schuld van alles krijgen? Zo houd ik het kwaad buiten de deur. Zo verzeker ik mij ervan dat alles goed blijft gaan, er geen rare dingen gebeuren en niemand ruzie krijgt en iedereen mij aardig blijft vinden. Want ik zorg er tenslotte voor, dat het kwade buiten de deur blijft.

.....

Hoe is het spreekwoord ook al weer? Wanneer we een onplezierige boodschap krijgen, vermoorden we toch gewoon de boodschapper?

Met hartelijke groet,

Els Maasson